

under de samme Kaar som dem, vi ville have. Saa er det nemlig beskyttet som originalt Værk. De betydeligere Ting blive utvivlsomt oversatte inden 10 Aar. Det er de mindre betydelige Ting, som vi saa udmærket kunne undvære, vi ville beskytte os imod. Naar vi se paa det litterære Marked for Tiden, er Forholdet dog nærmest dette, at vi oversvømmes af Litteratur. Det er saadan for Tiden, at man kan faa en Bog, næsten hvis man blot vil tage den. Der er ikke Spor af Respekt for Bøger, ikke i mindste Maade. Man køber dem og kaster dem hen som Makulatur. Denne Mangel paa Respekt for Litteratur, som er i Færd med at komme frem, tror jeg, er noget af det, der er med til at ødelægge Slægten. I Stedet for at faa mere Litteratur ind paa Markedet skulle vi meget mere lære vort Folk at læse ordentligt det, de læse, i Stedet for at købe og slugte disse daarlige og billige Udgaver, som man ingen Pietet har for.

Den Gang man i 1903 gik over til det Standpunkt, vi nu staa paa med Hensyn til vor internationale Lovgivning paa dette Omraade, kom der endnu stærkere Udtryk, end der her er kommet fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds, mod denne Lovgivning. Der blev sagt det samme om Underbinding af Kulturens Fødeaarer, ikke i saa pompøs en Form naturligvis — det kunde kun dette ærede tidligere Medlem af Folketinget finde paa — men dog noget i den Retning. Men der er ingen herhjemme, der har følt, at vi ere blevne i nogen Henseende litterært fattigere ved denne Lov, og der er sikkert ingen heller, der tror, at vi blive det, hvis vi vedtage den Lov, som vi nu sikkert og forhaabentlig ville gaa til at vedtage. Det Ændringsforslag, der er stillet, kan Folketinget ikke vedtage, hvis det ikke vil fælde en haard Dom over sin Stilling i Fjor.

Med Hensyn til det andet Ændringsforslag, som er stillet af de to ærede radikale Medlemmer, skal jeg kun henholde mig til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen). Det er et Punkt, der maa lovgives om, og jeg haaber, den højtærede Kultusminister vil give Tilsagn om, at en Lovgivning paa dette Omraade vil finde Sted ad Aare. Jeg skal derfor anbefale at stemme imod de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds med flere, og vil stille mig afventende overfor Kultusministerens Udtalelser om det af det ærede

Medlem fra Hornslet (Povlsen) stillede Ændringsforslag, idet jeg haaber, at Tinget der vil følge den højtærede Kultusminister.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) og flere, rejser et Spørgsmaal, der fandt sin Afgørelse i Fjor, nemlig det Spørgsmaal, om man ikke for Oversættelsernes Vedkommende skal blive staaende paa Pariser-Standpunktet, altsaa kun give 10 Aars Beskyttelse. Da Sagen blev saa udførligt behandlet i Fjor og fandt sin Afslutning ved Afstemningen den Gang, finder jeg ikke Anledning til paa ny at komme ind paa den, tilmed da den er bleven belyst i Dag fra forskellige Sider. Jeg øjner den største Fare ved at blive staaende ved de 10 Aar for Oversættelserne, idet vore Forfattere derved blive nødte til eller i hvert Tilfælde fristede til, opfordrede til at lade deres Bøger udkomme paa et norsk Forlag. I det Ændringsforslag, det ærede Medlem har stillet, anføres udtrykkeligt, at Dansk, Norsk og Svensk betragtes som Mundarter af samme Sprog. Derved er henpeget paa den Fare, der kan være, naar man i disse Lande har en forskellig Beskyttelse for Oversættelserne. Maa jeg tilføje, at der er den Fordel ved Lovforslaget, som det nu foreligger, at det er i Overensstemmelse med Berner-Konventionen. Det er fremhævet overmaade tidt, baade af ærede Medlemmer og af mig, at det nytter ikke at indtage mellemliggende Standpunkter, og jeg maa meget fraraade, at man i Aar fraviger det Standpunkt, Folketinget i Fjor indtog.

Med Hensyn til det andet Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), angaaende den tvungne Licens, skal jeg sige, at jeg maa indrømme, der muligvis var Grund til at overveje den Sag, om man blot havde haft lidt flere Erfaringer at støtte sig til. Der er en Mulighed for, at det bliver den Vej, ad hvilken man maa frem, at der indføres en saadan tvungen Licens; men i øvrigt have vi saa at sige ingen Erfaringer at støtte os til i den Henseende. I Overensstemmelse med disse Udtalelser vil jeg da sige, at Ministeriet har sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag og er sindet at følge den Udvikling, der finder Sted i de Lande, hvor denne tvungne Licens er indført, og er beredt paa maaske ad Aare